

Дядовата ръкавичка

Тръгнал дядо за Златица,
изгубил си ръкавица.
Там играла на поляна
Малка мишчица Гризана,
ръкавичката видяла
и на топличко се свряла.

Ей го мокър и погплашен
тича Зайо от горица.
Спира го на пътя прашен
дядовата ръкавица.
— Кой на топло там се гуши? —
пита Зайо дългоуши...
— Аз съм мъничка Гризана.
Кой си ти, та страх ме хвана?
— аз съм Зайо Средногорски,
крив се от гуми хорски —
каза Зайо боязливо
и попита предпазливо:
— В тая топла ръкавица
мир гали ще да намери
мойта, плахата душица?
— Влез, самичка ми е скучно! —
рече Гризла благозвучно.

Подир малко иде Лиса.
(То без нея що ли бива?)
Насред пътя се курдуса
и лукаво се подсмива.

— Кой е в тая ръкавичка? —
пита хитрата кумичка.
— Мишка мъничка гризлива
тук на топло си почива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши гуми хорски.
Ами ваша милост кой е
и защо ни безпокои!
— Аз съм златната лисица
и желая да се стопля
в вашта чудна ръкавица.
— Влез, макар че сме мнозина,
но нали ни си роднина!

Тръгна Вълчо от гората
по работа към селата.
Спира той на пътя прашен —
гладен, настървен и страшен.
Ръкавичката съглежда,
да подуши се навежда,
но усеща я, че шава
и запитва той тогава:
— Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?
— Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши гуми хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица.

ами ваша милост кой е
и защо ни безпокоу?
— Аз съм Вълчо от Балкана,
гост желая да ви стана...
— Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Подир малко всички сецат
цяла земя разлюляна —
иде рошава Мецана,
в ръкавицата надникна
и юнашки се провикна:
— Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?
— Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши гуми хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица,
Кумчо-вълчо от балкана,
гост на нашата покана.
Ами ваша милост кой е
и за що ни безпокоу?
— Аз съм рошава Мецана,
гост желая да ви стана.
— Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Събрали се те другарски,
разположили се царски
и ръкавичката на грума
и отворили си гума...

Скоро дядо от Златица
се завърна да потърси
својта топла ръкавица.
Зер, ако я намери,
баба с кремък ще я гере...

И вървейки, и кашлейки,
насред пътя той се спира
и душата му примира,
сърце му се разтреперва —
гледа, гледа и не верва:
ръкавичката му шава,
миша глава се подава
и опашка от лисица,
и парченце от ушенце,
едно късче кожух мечи,
светят остри зъби нечи...
— Какво мислиш бре, човече!
— дядо сам на себе рече
и ръкави си възпрете,
и с тоягата удари,
и повтори и потрети...

Вечерта дома го среща
неговата баба стара:
дядо лов с колата кара
и засмян гори до уши,
той лулата важно пуши...